

sikkert den allerstørste Majoritet i Rigsdagen helst vil være fri for at vedtage et Forslag som dette, løstes Sagen egentlig bedst paa den Maade, at Forslaget blev forkastet, og at det saa for øvrigt gik, som den højtærede Minister ønskede. Men for Resten vil jeg sige, at jeg egentlig var enig med den højtærede Minister i, at som Forholdene ere, er det saa, og naar mange synes at have haft en anden Opfattelse, ligger det i, at man ikke har gjort sig det klart, at Finansminister Vilhelm Lassens Skrivelse til Statens to Repræsentanter i Virkeligheden er meningsløs. I denne Skrivelse staar der: Herved bemyndiger jeg Konferensraad Falbe-Hansen og Statsgældsdirektør Andersen som Statens Repræsentanter i Komiteen af 9. Februar 1908 til med bindende Virkning for mig under Forbehold af Lovgivningsmagtens Samtykke at tilstaa Garanti o. s. v. Det er det, jeg siger egentlig er noget fuldstændigt Nonsens. Thi Ministeren skriver her til sine egne Repræsentanter, at de kunne raade over Statskassens Penge til den meromtalte Garantiudvidelse. Endvidere, at denne Pengeudgivelse er bindende for Finansministeren, og endelig, at den dog ikke er bindende mere, end at det sker med Forbehold af Rigsdagens Sanktion. Det er det, jeg siger i Virkeligheden er noget fuldstændigt Nonsens. Dette Forbehold i Skrivelsen maa enten betyde noget eller ingenting betyde. Hvis det nu ingenting betyder, saa vilde det have været rigtigt, om de to Repræsentanter, som Finanserne havde i Bankkomiteen, havde sendt denne Skrivelse tilbage til Finansminister Vilhelm Lassen og bedt om en ny, thi Ministeren kan ikke, idet han bemyndiger til Pengeudgivelse, tage noget som helst Forbehold med Hensyn til Rigsdagens Sanktion. Det eneste, han kan gøre, er at forpligte sig overfor sine Repræsentanter til at skaffe Rigsdagens Sanktion, men det er noget helt andet. Ved at akkviescere ved denne Skrivelse med dette Forbehold kunde man maaske sige, at Bankkomiteen havde godkendt dette Forbehold, og man kunde da mene, at Følgen vilde være den, at naar Ministeren ikke kunde skaffe Pengene bevilgede her i Rigsdagen, maatte Bankkomiteen selv betale. Saaledes plejer det altid at være, naar der tages Forbehold. Men der kommer saa den store Vanskelighed: Hvorfra skulle Pengene saa tages? Det forekommer mig, at det Medlem, som nylig talte, mente, at saa kunde Bankerne betale. Ja, det have Bankerne jo ingen For-

pligtelse til. Thi Bankkomiteen er jo ikke identisk med Bankerne. Hvis derfor Forbeholdet skal betyde noget, ville vi i Virkeligheden være komne ud i en haabløs Forvirring, og denne, som vel først og fremmest maatte aabenbare sig indenfor Bankkomiteens Vægge, vilde ikke kunne løses ved en saadan Afgørelse som den, der i et andet Tilfælde er truffen af en Finansminister: I maa selv se at blive enige. Naar det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) udtalte sig i stærke Ord om, at Statsgældsdirektør Andersen var gaaet med til at lade Staten overtage denne Garanti, skønt der ikke forelaa nogen Rigsdagsbeslutning derfor, forekommer det mig, at dette Angreb paa denne Embedsmand er noget malplaceret. Thi i Beretningen, som foreligger for os, og som er stilet til Finansministeren, oplyses det nemlig, som Finansministeren jo ogsaa tidligere ved Finanslovbehandlingen har udtalt, at under de mundtlige Forhandlinger, som fandt Sted mellem den daværende Finansminister og de paagældende Repræsentanter, maatte disse faa Indtrykket af, at Vilhelm Lassen havde sikret sig Finansudvalgets Tilslutning dertil. Naar det er givet, at Departementschef Andersen som en af disse to maatte gaa ud derfra, forekommer det mig ikke, at man med saa stærke Ord kan bebrejde ham, at han har handlet, som han har gjort. Det finder jeg meget malplaceret. Der kan imidlertid, hvis vort i Øjeblikket noget lemlæstede Land skulde glide over til i Stedet for at have Ministre, til hvilke man maa stille som første Fordring, at de skulde være Gentlemen, skulde glide over til en anden Ordning, som man ogsaa ser Eksempler paa i Udlandet, nemlig den, at man meget godt kan være en i øvrigt kompromitteret Mand og dog Minister, blive Tale om, at Departementschefer skulde stille sig meget tvivlende overfor Udtalelser, der falde fra deres Ministre. Men jeg hævder, at efter alt, hvad der er oplyst, maatte disse — ingen ved, hvorledes disse Ord ere faldne — gaa ud fra, at Finansudvalgets Tilslutning var given.

Naar jeg ser paa Ministerens andre Udtalelser, skal jeg ikke nægte, at man rigtignok kunde fristes til at henstille til Ministeren atter at tage fat paa Juraen: Den ærede Minister begynder med at udtale, at Vilhelm Lassen kun havde en Vej at gaa. Een Vej havde han prøvet; han havde paataget sig et uhyre Ansvar ved at tegne Staten som Garant for indtil 10 Mill. Kr. under Forbehold af Lovgiv-